

За Вярата

*“ Вярата е осъществяване на ония неща, за които се надеем и
изява на неща, които не се виждат,*

защото чрез нея бидоха засвидетелствани старовременните.”

Апостол Павел- Послания към Евреите – гл.11: 1 -2

В една стара тибетска книга се среща легендата за Вярата и Знанието. Желаете да се открият на хората, двете Богини, които са живели в небесните висини, приели форма; макар и идеална, тая форма била прилична на човешката... Техните имена били Вяра и Знание. Тях съединявали толкова тесни любовни връзки, че те дошли на земята тясно свързани една с друга и драговошно би останали така напokon. Ала, макар и да не била възможна внезапната им разлъка все пак времето се показало онова ужасно оръдие, чрез което съмнението на хората малко по- малко успяло да ги разлъчи. Те толкова страдали през времето на земното си съществуване, че станали съвсем обезобразени, и тям било не само невъзможно да се познаят една друга, но те дори усещали една към друга непреодолимо отвращение.... А времето следвало своя непрекъснат вървеж. От върха на небесата, от гдето богините се спуснали към нас съединени в една мощ, Нирманикай се приготвял на свой ред да слезе върху земята... Нирманикай – това бил духът на самопожертвуванието с мъничко покривало. И тия що предrekli неговата поява на нашата планета говорели, че той бил изкупител на човечеството... Той не дошъл да премери тия две небесни сестри, слезли на подивялата земя, защото сам Единният Дух на боговете се отдалечил от тях през време на тяхната разлъка... Техните тела били погребани и се преобърнали в гниещо вещество без признаци на разумен живот. Върху всеки гроб на двете небожителки , черпейки храна от същата гнилота, покарало едно малко дръвче – едничък спомен на любовните връзки от миналото. Ала от къде е могло да се вземе тайнственото семе, от което е израстнало дръвчето? ... Върху гроба на Знанието дръвчето се превърнало в доста голямо растение, с безчислени клончета, които се нарекли “науки”, със звучни и величави имена, но родени от гнилота те не могли да покажат признаци на истински живот. И всяко клонче, всеки листец, даже сух, получил име, без да се изключват и тия листица, които изпадали на земята. Същото се случило и с Вярата. Така също израстло голямо дърво и неговите клони се назовали “ религии”, а безчислените листа били сектите, вярванията, присъдите на живота и смъртта... И когато се случва да пада сух листец, на негово място израствал нов зелен мъничък, а листата все се умножавали и умножавали. Земните хора се изродили и станали толкова малки, че не могли да стоят и гледат направо дърветата и , подобно на

рояк микроби, били разделени на многобройни купчини лазещи, по листата и само от време на време прескачащи от един лист на друг; те не мислели за стеблото на дървото, нито дори за клончетата ...Такова е било земното кълбо, когато Нирманикай се въплатил в тяло, подобен на един микроб човек, подобен на другите.Ала между другите същества е имало и такива, които още обичали да отправят очи към небето; те видели как слизал от горе вестител на истинските Вяра и Знание. И когато видели тоя вестител, носещ човешка форма, не се излъгали и го познали... И от някои дървета се спуснали вярващи същества макар и нищожни, носейки в себе си тялото на Нирманикай и очаквайки докато детето Махатма(възвишен дух) се превърне в човек. Когато това се свършило, Той им заповядал да вземат търнокопи и мотики и да копаят при стеблата на дърветата. И направили те така, но жилците на дърветата, които се тревожели за своята безопасност, нападнали на работниците, забавяйки им с това работата; работниците обаче, все пак съумели да доведат до край труда си. И когато почнали да се виждат корените, покрити с гъсти пластове гнилото, червотина, от червеите на честолюбието, порока и невежеството, тогава се преобразили възродили душите на работниците;и, макар че загинал само Нирманикай в борба, но мнозина оцелели твърди във вярата и знанието. И узнали те, че в духа Изкупител са били Вярата и Знанието, които неразкъсваемо съединени, съставят заедно вечния Дух, Един и Неделим.

И в това време, когато апостолите на новата ера са изпълнявали своята мисия за възродяване на човечеството, във висините небесни песента на всесветовните съзвучия и напеви е кънтяла из пространството.

Вярата е най – добрата сила на сърцето. Вярата е дар от Бога изпратен; чрез нея ние имаме разбиране в свято то живо Начало. Чрез вяра животът човешки се облекчава, а човешкото сърце се облагородява и смирява. Жилото на смъртта може ли да засегне такова сърце? – Не, защото това жило се обезсилва.

След избавата си от египетското робство по един чуден начин, евреите имаха страх Господен и повярваха повече,(Кн.Изход, гл.14, ст.31) . Така българският народ с вяра се избави от политическото робство на турците и религиозното на гърците. Мъжете от епохата на възраждането, които получаваха добро ръководство от Горе, сториха това. И когато мъченици, повечето от тях загинаха от телесни мъки и нравствени терзания, загинаха по зандани и бесилки.

Вяра трябва да имамаме всякога. Вяра е нужно да поизрасне за силата на великото слово в живота. С вяра Божието слово вечно побеждава и счупва хомота на всяко ново робство. Вярата е извор на чудеса. “ Ако духът на болния,- казва Барвел – (спирит.списание The Lanset XI 1858) е

подчинен на твърдото убеждение , че той трябва да оздравее, то неминуемо оздравява.” С вяра служим на Господа Бога; с вяра ние крепим светия Дух в нас. По пътя на вярата ние сме без тревога; с вяра служим един на друг. За усиление на вярата у старите евреи са били наредени всички ония законоположения, изброени в книгата на Стария Завет – Левит. Силният във вярата упазва заповедите Божии, подобно на Авраама и Исака, и получава благословия (гл.26,кн.Битие, ст.4-5).

Човек с гореща вяра е като запалено кандило. Седемте кандила пред светилниците на скинията в Стария Завет са били символ на тая вяра в Бога.(кн.Числа,гл.8, ст.1-4). Вярата е дар нам благодатен, небесен. Тоя дар ни придава сила за нова борба със злите и коварни духове. Вярата е онова душевно разположение, при което ние се освобождаваме от всякакви телесни и душевни болести. Вярата е това възвишено настроение, което руши тежкия удар на човешката съдба и Провидение. Без вяра тая брънка не би изпълнила своето назначение Десетте заповеди, дадени Мойсею на планината Синай ,за да бъдат послушани с внимание, приети изпълнявани от евреите (Второзаконие,гл.5) са имали тая свята цел: да успяват евреите като народ, силен духом и материално. Тия заповеди имат смисъл и значение за християните, защото рядко има християнин в днешно време да ги цени, изпълнява, следва. А само в тяхното преоценяване, следване и изпълнение лежи залогът на народното благоденствие. Ако ние зовем себе си с гордост Христови последователи, а не сме в състояние да изпълним по – леките изисквания на Мойсеевия закон, как ще можем да следваме апостолите, па и Христа? Мъчно е, твърде мъчно е да живее съвременният човек с вяра, докато от семейството, училището и житейските материални условия той научва лошия навик : всичко да отхвърля и във всичко да се съмнява.

Трудно се изкачва духът по висини, ако няма вяра; трудно и при това предпазливо: венец на насладите у вярващия е удовлетворяващото чудо.

Като сакателник, който е станал глух, сляп и ням: тъй е живял дълго време човекът на безверието; той се е наказвал с безчестната, мръсната и безнравствена стан на пъкала. Но що се случва напokon с него? Кой го е подмладил и кой е направил окоето му чисто и неразмътено? Как е достигнал той до извора на *чистата вода*? – чрез вярата. Аз намерих братя мои клокочещият извор на насладата. И аз трябва да се науча, че вяра, надежда и любов са троица на блаженствата. “ Моето сърце – казва един светъл Дух, - връз което пече слънцето на отвъдна пролет убива зародишите на всичко унило, отчаяно, безверно; моето сърце със всичко знайно в него самото е един клокочещ извор.” Да имаш вяра : ето що освобождава. Ала как се назовава това, което хвърля в окови дори и освободителя? – Безверие. Вярата кара своя благодетел назад да се не

върща: тя върви заедно с чудно хубавото време на бъднината и с нейните възжелания. Да вярваме твърдо : ето що освобождава. Това велико чувство е поразило едно велико безумие, що е обитавало в миналите дни на живота ми. Тъй говори собладателят на вярата. Тежко е да се живее в сегашно време : вярата е тъй малка, особено у “ учените” .

Известният учен естественик Томас Хъоксли е минавал на времето си за човек безстрастен, съвършено безразличен към религиозни и теологични въпроси. Но той не всякога е бил верен на себе си. Професор Хаислоп разправя (журнал Америк.Общ.пс.издирвания,Х, 1911 г. и сп. TheAkademy), че Фр.Херис срещнал веднъж Хъоксли на погребение. “ Погребваха, казва Херис, един негов другар и единомисленик. Църковната служба бе извършена над гроба и ние почнахме да се разхождаме, между паметниците; аз се повърнах към Хъоксли и видях, че цялото му лице е залято със сълзи. Мълчейки ние тръгнахме редом. Изведнъж, той избърса с ръка сълзите си и възкликна: “ Защо да се плаче тука или да скърби, или да се жали! Явява се смъртта – и на всичко край. Проклет палач!” – Изглежда ,възразих аз, че вие съвсем не вярвате в прекрасната благодетелна смърт, възпята от един наш поет ? – Не, не вярвам ? Не е възможно някой да вярва. Ето ние, хората, сме същества, надарени с разум, мислите на които преживяват вековете; високите наши замисли не са свързани, нито с време, нито с пространство; нашите възвишени стремежи поглъщат не рядко всички лични интереси и влечения – и изведнъж смъкнато, пропаднало, всичко на прах! Това е ужасно! Току що сме се научили да работим както трябва, току що сме станали способни да пренасяме полза на окръжаващите и ние сме превърнали в купчина пръст. Смъртта е отвратителна, безсмислена, безсмислена ! А ако помислим малко, ако си спомним връзките на любовта, дружбата, привързаността ... “ Той се отстрани и пак жалко зариде. – Ако тоя учен би попаднал в една спиритическа среда гдето се правят сеанси с научна цел, той би получил уверение и доказ, че неговият скъп приятел е жив и здрав отвъд и че “ ужасната и отвратителна” смърт не е нищо повече от един естествен закон носещ промяна на обвивката, а не на същината. Колко хора има като Хъоксли слаби във вярата, а силни в едно знание, което не може да ги утеши.

Иисус Христос в своето Благовестие казва : “ ще ми викат Господи, Господи, а сърцето им ще бъде далеч от мене.” И смърт ужасна, и разнородна смърт коси днес човечеството, унищожава тия, що не разбират какво искат и какво им е потребно. Те знаят само едно, че животът не ги удовлетворява. Те викат всички против всичко и тънат в неверие, мъка ,отчаяние. Вярва, къде е твоето присъствие? В душевните от тоя род драми на човечеството се коренят 90% от причините за самоубийства. А самоубийствата се дължат на това, че всяка надежда е

изчезнала, че всяка вяра е загубена. Спиритизмът с неговите научни опити потвърждава Евангелието. Всички люде на Духознанието могат да теглят успоревица между учението на Исуса Христа и спиритичните сеанси. Разликата е само във формата. Иначе не можеше и да бъде : Христос не би могъл да говори на външните слушатели, освен с притчи и иносказания; в противен случай не би го разбрали. Науката за духа тълкува всичко, що е непонятно за човека. По тоя начин вярата му укрепва и става жива сила. Всеки *маг*, ако иска да прилича на ония халдейски маги що познали идването на Исуса Христа трябва непременно да облюдава тия три могъщности: а) сила на вярата; б) воля, подчинена на Божествения разум; в) сила на въображението, чрез която се образуват трептения на ефирната средина от висш ред и г) сила на молитвата (окултен призив) , чрез която се докарва помощта от чудото от Горе. “ философия без Бога или философия, чрез която Бог не ни чува, няма смисъл.” Така се изразява Жул Симон.

Цялото Евангелие е писано ,за да вдъхне вярата, че Исус е Христос (Бог на търпението е Бог същевременно на любовта) и като, се вярва, да има вярващият вечен живот. (Евангелие Йоаново, гл.20, ст.31). Вярата е чудодейна магическа сила, която насочена за постигане някоя благородна цел, дава прекрасни резултати. Без диря от съмнение, човек силен духом може да премести цяла планина (Евангелие Матей, гл.21,ст.21). И буквално и преносно, това е напълно достоверно.(Виж разказа “ Хълм” от Н.С.Лесков, изд. на сп.” Родина”). Вярата донася проглеждане тук и отвъд.(Еванг.Лука,гл.18,ст.42).

Във философското списание “ Въпроси на философията и психология” (1910) ,руския учен Н.Бердяев разглежда подробно различието между понятието вяра и знание. Той казва: “ Нека сега се обърнем, към философското анализиране естеството на вярата и знанието. В разни форми е разпространено учението за противоположността между знанието и вярата, противоположност взета външно и недомислено, що иска наново разглеждане. Според класическото и вечно определение на вярата, еднакво ценно и в религиозно отношение, вярата е изява на невидими неща(посл.Евреите, гл.11,ст.1-2). В противовес на това, знанието, може да се рече се определя така: изява на видими неща. От само себе си се разбира ,че думата “видим” и “невидим” трябва да се схваща всеобхватно, не в смисъл на зрително възприятие, а в смисъл на принудителен добив. Видимите, сиреч принудено дадени неща са областта на знанието, а невидимите,т.е. не дадените принудено неща, предмети, които е нужно да се спечелят, с областта на вярата. Съвременността признава само областта на видимите неща, само принудителното приема, а невидимите пък неща в най – добия случай признава само като символи на вътрешното състояние на човека. Ето

защо съвременността така настойчиво и деспотично изисква доказателна вяра, сиреч принудителна, насочена към видимите неща. Затваряйки се в царството на видимите неща, рационалната съвременност отрича вярата и се преструва, че няма нужда от нея.” Както се знае от светото Писание, духовният човек обръща по – голямо внимание на невидимите неща, нежели на видимите, що са малотрайни (II посл. Коринт. Гл.4,ст.18).

Всяко същество върви по своя световен път към напредък и възвеличение. Човекът, а особено окултистът, трябва да бъде прилив от великата вълна на божествените води; окултистът – това значи човек, отиващ с вяра от степента – син на жената, към степента – син човечески. “ О, приятели мои, говори Господният Дух на вашата съвест: вие сте преминали пътя от елемента до човека, и доста нещо е още у вас елементално. Някога сте били светски диваци; по пътя на безверието не се ли повръщаме към тая окултна диващина ? Човешката съдба, тоя велик дракон – ви нашепва: “ Вие сте длъжни”; духът, във вяра заявява: “ Аз искам”. И бива според искането му и – нещо повече – според желанието му. Като нещо по – свято, необходимо е да отглеждаме вярата в нас и около нас: защото безверието и в най – начетения човек е някакво безумие и произвол. Всяка духовна ценност се нуждае от доверие, за да се посрещне с приветливо око; всяка окултномистична ценност копнее за вяра, за да възрастне и добие красота. Нова ценност да се създаде – за това е потребно невинни души и вярващи люде. Трябва ли да ви се казва, че тук всяка наивност и лековерие са изключени ?

С вярата е свързана милостта на една чиста душа, която не се измайва с пречките на обикновенното световно знание. И тая възвишена смелост на свое време добива по-големи факти, нежели дадените по принудителен начин от науката. Повярване и на дума спасява нуждаещият се. (Евангелие Йоанова, гл.41ст.37 – 52). Който очаква излекуване с вяра, той се излекува (Ев.Матея, гл.8,ст.2-3) .Глухи и заекващи чрез вяра и окултна сила се излекуват. (Ев.Марко, гл.7,ст.33-35) . Който вярва в Исуса Христа, реки от жива вода ще протекат от утробата му, защото напokon ще започне да работи, чрез Светия Дух. (Ев.Йоанова, гл.7, ст.38-39). Силата на вярата е видна в посланието към Евреите (гл.11, ст.33-40) .С вяра на близките възкръсват умрели (Ев.Йоанова, гл.11, ст.23 – 44, възкресение Лазарово). С вяра се вършат дела като Исусовите, дори по – големи. (Ев.Йоанова, гл.14, ст.12).

Така говори безверникът: “ Не вярвам, защото не почива на здравия разум.” А от къде се е вземал неговия здрав разум ? Така говори невярващият и тържествува. Духовидецът не обича неговото тържество: доста много невидими подсказвачи от съмнително естество го учат на

това тържествуващо неверие. У нас тържеството няма да изкара на такъв съмнителен край: то, свързано с Божествена вяра носи трайни радости. Западният учител на църквата Тертулиан е казал някога : Credo quia absurdum est (вярвам, защото е безмислено) . Това не трябва да се разбира в смисъл, че за изява на невидими окултни неща е нужно да оглупее или обезумее човек. Пътят на спиритическите чудеса при едно научно изследване от чистите духом люде е път достатъчно сигурен и гарантиран. Именно тия чудеса съединяват научно принудителното издирване със свободният полет на вярата. Не трябва да се смесва вярата с понятието наивност, сляпа доверчивост : човешкият ум е една надеждна сила, която иска ,може би, окастрияне, а не изцяло отхвърляне. Ние сме длъжни да стоим здраво на краката си дори и в отвъдната област. Бог не ще глупци, а умни хора. Нали Иисус Христос каза: “ бъдете хитри като змиите!”

Знанието (не съвременното знание на материалистичната наука) предполага също вяра, макар и в по-слаба и непълна форма. Знанието е доверие, към ограничен, земен кръгзор. В занятията с науката човек стои на едно малко местенце, от където не се вижда всичко. Вярата на окултиста е също знание: знание, чрез окултна вяра се дава и при това висше и пълно, поглед широк и всеобемен, близък на вечността. Научното знание на съвременният свят познава действителността, но не разбира ограничеността, болезнеността и суетността на тая действителност. В дълбоко – окултно мистична смисъл знанието и вярата е едно: знанието е вяра; вярата е знание. Нали едното и другото имат божествен произход? Нали вярата и знанието имат за цел благо на човечеството ? Връзките между съвременната вяра и съвременното знание, отслабнали с течение на времето, нужно е да се възстановят още по – здраво от преди. Грях е да се казва , че тия две сестри са чужди една на друга. Рационализмът и позитивизмът в днешно време отричат мировия разум, и се покланят на човешкият разсъдък, който отрязват от обекта, света, вселената. Как те бъркат, когато те, като емпирици (учени, що поддържат опитно издирване), не признават пълен и оригинален опит, а само ограничен и временно съставен: когато рационалистите (учени ,що съгласят всичко с човешкия разсъдък) не признават пълен и оригинален разум, а само ограничен и откъснат от мировия живот !

“ Истинските емпирици и рационалисти, сиреч защитници на опитната пълнота и вселенската обхватност на разума трябва да бъдат признати мистици, светии.” Така заключава проф. Н. Бердяев. И това е напълно вярно, подкрепено с факти от живота. Дете на вярата е чудото. Съвременната наука е безсилна да реши въпроса за чудесата. Все по – ясно става ежедневно, че победоносните възражения на науката, какво, чудеса не могат да стават ,почиват на особен вид вяра, да не речем,

научно суеверие. Тия, що отхвърлят чудесата, не знаят положително, опитно дали е възможно или не, чудото, - те вярват само, че е невъзможно. Ала кога видят факта, те събарят всичките им фалшиви кули и всуе изградени “научни” постройки. По тоя път Крукс, Цьолнер, Шкапарели, и пр. съвременни учени са приели чудото за неотречим факт. Чудото е победа на благодатта, тържество на висшите природни сили над низшите; чудото става по планомерността на окултните закони.

“ Сега да пристъпим казва Ж.М.Шарко в статията си “Лечебната вяра” (изд.Т.Бачваров) - към образа на елементите, означаващи лечебната вяра. Лечебната вяра се проявява предимно в религиозните светилища. Във всички времена са съществували чудотворци, които, като почнем от Симон магът, свършваме с княз Хохонлое в началото на миналото столетие, и включим тук дякон Парис, са имали дар да правят така наречените чудесни изцеления, като внушават лечебната вяра. Мнозина от тия чудотворци, като са били духовни лица, основавали светилища, и чудесата що са вършели приживе, умножавали са се при гробниците им. Наистина, заслужава да се забележи, че в религиозните светилища са се обръщали с молба не към самото Божество, а към неговите пророци или ученици. Те са били всякога простосмъртни, заслужили сами с живота си да бъдат причислени към лика на светиите, възвеличени от чудесата им. Интересно е да се констатира, че неколцина от такивата чудотворци са страдали от такива също болести, които те отпосле почнали да лекуват: Франциск Азиски, св.Тереза, храмовете на които стоят в първите редове между тия гдето стават чудеса.”

Чудото всякога се свързва с изричането на някои формули, свещенни имена и изречения. Кабала разказва за чудото с Давида. Авеса скрил цар Давида на въздуха и с това го скрил от преследването (кн. на Царете). При разкопаването основите на храма на Давид намерил едно разковниче Even Schtejuach , камъкът в дълбочината, затварящ кладенеца на великата бездна; на тоя камък било начертано име изречено (Божественото име ,изказано по особен начин) – Sehem ha merphorasch, с което ставали чудеса. Тоя камък разковниче, казва се, бил пренесен в Светая Светих и върху него стоял ковчега на завета. Смелите ученици проникнали напokon тука и узнали от камъка името и нагласа на буквите, за да правят чудеса. Със заклинанието : *Васема, Хамосен, Ваепора, Мистадия, Руада, Куста, Вавофор, Калахфи*, първите християни изпъждат лукави и нечисти духове, правейки лечебни чудеса.

Вярата на духовния човек трябва да расте, а не да намалява и се губи. В случай, че почне да се губи, тя можа да се яви гибелна и да донесе изпитание, неприятности и съжаление. Добър пример за това може да ни послужи отказа на Петра от Исус Христос (Ев.Лука, гл.22, ст.54- 62). Тук

има и падение от окултно- мистичните класове. Понякога и свидетелите на големи чудеса се колебаят, почват да живеят в неверие и проявяват признаци на по- раншната си груба природа (Ев.Марко,гл.16, ст.14). Отслабналата вяра може отново да възпламенее, щом се дадат окултни доказателства. Всеки ръководител и наставник в нравственият път и с чисти средства е длъжен да търси такива доказателства – в тях е ключът за възстановяване на доброто в пълнота; в тях е магическият жезъл на силната и мощна вяра (кн.Съдии, гл.2, ст.2 – 5) .

Длъжност е на всеки духознаец, като приятел на човечесвото, да запали факела на вярата около себе си, у всички, гдето е загаснал. Вярата е велика сила, вярата е надеждна поддръжка, най – добрата заслуга отвъд. “ Вярвай и ще бъдеш спасен”, казва Иисус Христос на очакващия спасение и излекуване. Който е присъствал на научен спиритически сеанс може да рече: “ За мен няма нищо ново тука, - аз узнах само, че опитът напълно подкрепя това, в което досега вярвах.” Число на вярата е – дихание от дихание. Според Кабала буква на вярата е **В**, ала вяра има още и в буквите **Н** и **Р**. Окултно определение на вярата е: *Низходяща проява на факти и събития от отвъдния свят, при който се внася идейно разделение сред физическият свят и човешкото недоумение.* Фактите свидетелствуват нещо за някого. И само засвидетелствуваният може да схване най- добре защо става дадено явление. Чрез такива явления, водени от окултни разумни сили, се укрепват убежденията и се отмятат послушниците на лукавия от него и неговите дела; защото чрез вярата човек знае службата на чистата нравственост, знае също своята бъднина и начертанията на бъднината.

Гр.Бургас, Май, 1915 год.